

Vass Tibor

Kétezeröt, nem a reményről beszélék

FLUKTUÁLTATÁS [Sokáig áltattam magam azzal, hogy a nyár a kedvenc évszacom, sokáig azzal, hogy a tavasz. A tél szóba se jöhetett. Vagy az van, hogy fluktuálok, sokáig a nyár volt a kedvenc, sokáig a tavasz. Most meg. Ahogy változom. Az van, hogy sok mindennel fluktáltatom magam. Például, ha huzatot képezek, megcsap a változás szele. Egy lapszélien majd kifejezésre juttatom, hogy az ittvanújra, abból is a szeptemberrész, igen, az a kedvencem, ha már a favorizált évszakrészek.]

IDOMÚLT [Az idomulásról is eszembe jut a tavalyi szeptember. Meg az azelőttiek. Ó, azok az eszembejutós szeptemberek. Na az van, jelen pillanatban, hogy jövő ilyenkor ebbe az idomúltba révedek. Ki viszi át a révedést?]

BÚROCK [Van egy szám, gyakran fűtülöm. Van egy szám, fűtülök vele. Nem nagy szám, hogy kétezer tájkán tűnt fel, Zuglóban mennyivel hamarabb működik a tavasz, mint Hernádkakon (továbbiakban: Hökak), de azért, mégiscsak. '99-végtől kezdtem Zuglóban fűtülöstül feltűnni, hamarabb-tavaszaim azóta is ott érnek. A hökaki fagyalsövényem kábé három héttel később rügyezik, mint a Gyarmat utcaiak. A zuglói Gyarmat utcáról beszélék. És tovább is tart a nyár, a francba, milyen szerencsések a zuglói rügyösövények. Hiszen róluik beszélék. Ha éppen ott fűtülöm a számot, búrockban születettnek érzem a rügyeim. Olyan édes lehetek. Hazafelé sok-sok édességet veszek, leltárba felírom: cukormáz-listák.]

BORDULÓ [Hökakon az ittvanújra augusztus huszadikán kíméletlenül elkezdődik. Hogy észhez térjek, pofon vágom magam, éljen az új tenyér ünnepe. A vadszólóm legalsó levele bordóba fordul, indul a bordulás. A meteorológiai ittvanújra első napjára a termések bekékülnek. (A bekékülésből mi lesz? Békeküllő?)]

BÉKEKÜLLŐ [Ittvanújra táján lopták el a biciklimet, ez már Miskolc, békeküllöstül. A közös képviselőtől kaptam a liftaknához jutó helyiség pótkulcsát, örökbe. Valaki, ha nem is nyíltan, de örökbe fogadta a biciklim, szép sárga volt, és a kutyám, a Whisky, az első skót juhászom, szép szürke és fekete és arany volt, csak úgy szaladt utánam, ha bicikliztem, adott esetben, mint az állat. (Hiába fogadod meg akkor, erről csak ott fogsz majd írni, ahol senki se lát.) El kék törni a kezét annak, aki meglopott.]

RIGÓKÉK [A rigókék: vendégszó. Annak pártján, akién legközelebb állok, akire majd vendég-szavazok, egy zöldekék párt lesz, valami zöldekék ózonvisszacsínáló, aki a szürke, a fekete és az arany kutyámat egyszer vissza tudja nekem rigókékezni. Vegye fel a programjába ezt a visszacsínálást, a kedvemért, kérem. Sose értettem – ezért is szeretem? – miért ózonították a blue-merle kutyaszínt rigókéknek, sárga a rigó, meg fekete, meg fenyő, meg Jancsi, kékről nem tudok. Isten áldja a rigókékség elgondolóját, Hamismás-díjáért munkanapokon reggel nyolctól délután négyig jelentkezzen, minőségét korlátlan ideig megőrzi. (Tényleg, hogy nézne ki egy Hamismás-díj? Egy szem vadszóló?, egy egész fűt?, fűtös magánszöveg-béret egy

egész órára?, egy bicikliküllő?, egy rigókék kutyakölyök?, egy zuglói fenyőrügy hőkaki fagyallal?) Whisky november másodikán hoztam haza, négy évre rá ugyanezen a napon hunyt el, tán emiatt lehetne szomorú favorizát az ittvánújra.]

HALOTTASNAPOZÓ [Elgondolom, miket szoktam csinálni ittvánújra. Munkából ittvánújrai lapszámokat. Szórakozásból ittvánújrai napszámokat. Beszámolok egyszer ittvánújrai napszámaimról, leírok metszést, ásást, gereblyézést, kapálást, építést, bontást. Tapolcai szaunákat, szeptemberi Berekfürdőzést, októberi fiamszülinapozást, novemberi halottasnapozást.]

SZŐLŐ [Régen szerettem a szőlőt. Szedni is, meg enni is. Ma már nem szeretnék szedni, enni meg nem eszem. Szól én, a bort, azt szeretem. Mádi félédes, iMádom, így imádi félédes, csereszegi fűszeres, aszút nem nagyon szabad, az a testes nő a penicillinnel. Penicillinérzékeny vagyok. Magyarul: Cave: penicillin!, ezt írják lapjaimra. Megittam a minap egy stamp aszútörkölyt, és úgy elkaptott a viszketés, nevezzük szőlősnek, hogy csak na. Apám öreg Lulu macskáját vakaróztatja a rüh olyan vadul, mint engem az a francos penicillin. A macskák viszkétést vennének.]

KIKÖPET [A fiam kezdettől fogva kiköpi a szőlő magját. Azazhogy, kezdetétől fogva. Csodálkozom. Érdekes, dinnyeügyben meg azon csodálkozom, ha valaki nem köpi ki. Cseresznyénél főleg, olyat is láttam. Látni, kiköpött apja, kiköpött apám. A magságról beszélek. Tized és század között a szakasztott olyanságról.]

SÉRELEMCSERÉLŐ [Középiskolás koromban, uramég, majd' negyed évszázada, szüretelni Tokajhegylőre jártunk, kötelező mezőgazdasági gyakorlat, ez kellett a gimnáziumban megszerzendő általános műveltség alapjaihoz. Azé a műveltség, aki ezt művelteti? Igéje ránk fért, köszönet érte. Kelletheti magát a szőlő előttem, nem eszem. Mindenki saját szerszámmal (hm) dolgozik, éles és életlen késekkel, az okosabbak drabális ruszki metszőollókkal. Az átnyúlók átnyúlnak, a felvágók felvágják. Ropogós ujjperc, hőkakas.o.s. nyalókák minden álom-porcikámban. Segítség-szisszenések, alányúlsz-szösszenések. Mag- és vércsorgások. Nyom- és káromkodások. Bibi- és ciciápolás, dalolj rigmust vagy soha. Forr- és varasadás. Sebesült, kötözködő tanárok. Hegedűsödés, a hirtelen elpattant Ben Hur. Via- és piadal, jézuskrisz-tusa. Keresztet, savat, tüzet hányók. És most a hurrikán, hogy ittvánújra, a Katrina. Nem Dzsingisz, nem Batu. Kinyírlak, nem marad korai írmagömlésed. Osztoztatás, fosztoztatás. Fegyveresek, ratatatár. Lemerülsz. De kár, nem mind úgy mondjuk, cserélj sérelemet. Mesterséges szó-megtermékenyítő: nyúorlinszeminátor. (Ja, és a terminátor. Ittvánújra fel kell a víznek kalifornia.)]

LÁSS-ZÁRÓ [Az idén ittvánújrában az a jó, hogy jöhet a bankos nő meg a bankos férfi az építkezésekre, és kifogásolhat, hogy nincsenek nyílászárók. Jártathatja a bankos nő meg a bankos férfi ittvánújra a járatnivalóját, nem zárja a szájnyílásukat semmi, kifogásolhatnak. Nincs bennük jól a fűtés szerelve, bennem jól lesz, ha elmennek, felszerelem magam egy brüsszeli konyakkal, anyámék hozták Brüsszelből, anyámék nem csipkét hoznak Brüsszelből, hanem fűtőkonyakot, anyámék jót tesznek velem, nem csipkelődnek, ha egynél többet iszom, pláne, ha ittvánújra meglátják a bankos autót a nyílászárótlan házam előtt. Éljen a szolidaritás. Hiába mondom, nyílászárók helyett épületgépészet, fűtés, villamos, nem gyullad meg agyukban a körte. Menjek a kocsmába, vágjak be egy fél Vilmost, attól nem viszketek. Ismét csak éljen a szolidaritás.]

SZOLIDARC [A kommunizmus lengyel szétbontója is évfordul, az a jó az ittvanújrában. Azt hittem, ezt a szót, hogy kommunizmus, soha nem írom le. Erre meg. A régi nyaralóm szétbontásában szolidaritást vállalók is jubilálni fognak ilyenkor, szétbontottuk a régi nyaralómat, jóból álltunk, szilikát, magyarán a disznóagyarán: gázbeton. Rőffenek, rákkeltő. Az biztos, mert már nem gyártanak ilyesmit. Igaz, Sport szeletet sem gyártanak, sokat keltettem vele a rákot, volt hetven fillér, aztán egy húsz. Mikor kettőre emelték, kisebb lett, a sztaniol meg vékonyabb: legkisebb királyfi, közös többszörös, romlássátok feleim szümtükkal. Negyed évszázados volt a régi nyaralóm, míg nem lett a földdel egyenlő. Húsz meg öt egyenlő föld.]

DUGIGFON [Csörög a házamépítő roma telefonja, a házamépítő roma nyakig a munkába', vedd már fel a faszomba', kiabálja a házamépítő roma, valószínűleg egy másik házamépítő romának, felveszi. Hogy nézne ki, ha a házamépítő romafaszba' lenne telefon, abban kéne felvennie a valakinek, rőtögöm. Amilyen a technikai visszafejlődés, nem elképzelhetetlen, hogy egyes mobiltelefonokat péniszimplantátumként is használhatnak majd. Tátum ki a számát, ááá. Aztán meg: mikor bejött a rezgő jelzés, hát egyeseknél indult a maszturbó. Csörög a telefon a bármilyenemberfaszba', oszt felveszik. Előbb kel a nyelv, a szopjon le-ből vedd már fel lesz. A kapd be majd azt jelzi, állítsd rögzítőre. A faszkalapból előlap lesz, a faszkivanból mobiltok. A telefon, a csordultigfon, de ha már a faszomba', akkor a dugigfon.]

HÍVNISZOK [Ha ittvanújraelő, akkor Berekfürdő, ittvanújraelőkor berekfürdőzünk, jót tesz a meleg víz a tagoknak, megyünk megfázni Berekre. Idén ittvanújrara úgy van, hogy nem hívtak, van ott egy írotábor, ahová hívniszok az ember, hivatal. Nem szokhívni a hivatal idén, Lajos táborvezető meghalt, neki voltam táborvezetőileg évről-évre fontos. Lajos táborvezető elvitt fontosmagával a sírba, hamismásnak eszébe hivatalból Berekben nem jutok, nos hát itten meg vagyok a fullánk, hogy nem csipkelődhetek vissza hivatalosan, hogy idén ittvanújra ott az építkezés, amúgy sem mehetnék. A gesztus, arról beszélek, amikor hívnak, meg az aztán, hogy deegyébkéntsetudnékidénittvanújra kormenni, az a fontosmaga a fontossírral. A menés lemondása, hogy amit én Berekért, ott érzem, belül, megjátszottam. A megtettem hülyén hangzana, azért. Megkövetelt a hazafelé út is ezt-azt, megcselekedtem lemondást a kényelmekről, de a fontosságot, bennem a berekfontosságot is, azt, azt kedveltem. Lemondhatnám, mondom, éppen, hogy az építkezés miatt idén ittvanújra ott nem megyek, de honnan tudnák, épp építkezem, nem pletykálok, vagy ha már a kotnyeleskedés, szövegeimen nem kotlok, bort sokat nem nyeleskedem, vigyázok. Éppítkezés, előre megfontoltan, nem saját hibámból hiányzom az aktuális huszonötből, ennyi meghívás ment ki, negyedszázad, ennyire számítanak, emberileg. Néhány bejövő telefonból, veddmárfelafaszomba, megtudom, kik nem gondoltak velem, lényegtelen a belenevezés, nem adok a berekreghzéshez hivatalból ittvanújra ott semmit. Néhány kimenőből megtudom, kik voltak tavalyittvanújraig a hiszem-barátaim, kiket érdekelne, hogy megyek, hiszen nem megyek. Nem vagyok ittvanújra ott Berekileg sem itt, sem ott, samott kell a kályhába, tartsa a meleget, melegileg arra kell ügyelnem, nehogy a tábor idején menjünk megfázni Berekre, még azt hinnék, hivatalan a vendég, ügyelni kell a véletlenekre.]

TISZADOBANTÓ [Volt ilyen véletlen, '93, Tiszadob, másodjára jöttünk ott össze fiatalírotalálkozáilag. Előző évben volt szok egy emberfia, meghívva, meghívvalatosan, fiatalosan jött, alkoholiista, talpnyaló, dilettáns irigyem. Egy nap látványosan kötekedett, másnap hazaküldődött, hazament. Rá egy évre, mondom, '93, mivel közben újra pofonokat adott, feltettem a kérdést, ugyan kellett-e itt ez az ember, hát nem lett az, hivatalosan nem szokhívtuk. Felesége jött, véletlen épp akkor Tiszadobra nyaralni, négyzetméter-pontosan, egy sorban álltunk a büfében,

mikor kapta a telefont, nem volt még rezgős, a hírré hazament, emberfia otthon szok lóg a kötélén, már nem mozog. Hazament. Nagyszoba, csillárhely. A felvágót levágták, fájl, mentés hazamásként. Ment, és hamismásként, az arca, ahogy egy hódfarkú cserépbén ma is visszahódol, olyan bután, akárha az akasztott emberé, szakasztott olyan, szánni egyetlen percig nem tudom. Na jó, addig azért. Azt hiszem, kemény a szívem, erre meg itt van ez az elakadás-jelző perc. Na. Szóval. Tiszadob, ragaszkodó lbylka, látja a magam arcát, tízévesforma, nagy szemű, most meg rosszul vagyok ettől az idén ittvanújrakor mindenhol danolnizsok szövegtől, pláne, ha a hólnapbanrejlőbizonyosság-rész következik; hála a szövegírópéternek, nem így kéne kimennie a formából.]

ZSELATINÓ [A kocsonya téli étel, mondja apám, mire emlegetem neki a kocsonyát, hogy végre ittvanújra, készíthetem, imádom. Ha kifogok nyelvet, fület, farkat, fejet, lábat, veszek hozzá egy kis füstölt húst, sokba van, de amikor citrommal, mustárral, friss kenyérral kitalalom, megőrülök, úgy szeretem, sokba' vagyok. Vettem a százforintos boltban nem százért csak kocsonyának való bambusztálat, azokba szortírozok, arra szorítkozom, mindegyikbe jusson mindenből, anyósom azt mondja, soha még olyan finom kocsonyákat nem evett, imádom, ahogy imádja, megy utána az imádi félédes. Reggelire, ebédre, vacsorára, tart, amíg tart. Miskolcon van kocsonyaünnep, a legelsőn próbálkoztam enni, nem ünnepet, hanem kocsonyát, de a zselatinosok és zselatinósok nekem nem jönnek be, kissé mű-értő ökor vagyok, zavarnak az adalékanyagok meg a kimaradóanyagok. Persze, biztosan rossz anyagosat fogtam ki, én ilyen rosszanyagkifogós vagyok.]

SZÓLJANYÁDNAKHOZZONPÉNZZ [Idén ittvanújrakor először köszön vissza Jazzy kutyám a szirénázó járműveknek. Lenin Kohászati Járművek, onnan is ismerős nekem ez a sziréna, de Jazzy nem járt arrafelé, nem is élt leninidőben. A főisten eddig a szóljanyádnakhozzonpénzz dallamát csengő mobil jégkrémes volt, annak hódolt Jazzy egy-két vonyítással, de kegyvesztett lett, nem a vonyítás, hanem a jégkrémes, mióta kivágták a 37-es lenini út mentén a fák javarészét, tekintettel a négysávosításra, messzebről idehallatszik a szirénázó járművek hangja. Az utat nem négysávosítják, a forgalomhangokból egyre több szüremlik, hol van már a régi nyaraló-csendesség, a régi nyaralónyugalom. Ó, azok a réginyugalmas ittvanújrak, így sóhajtok majd egy olyan újnyugalmatlan ittvanújrakor, mint pl. a mostani. Ó. Sára kutyámat nem érdeklik ezek a szirénahangok. Nem ezek a hangok érdeklik. Ha újból lesz egy kismacskám, azaz Szauna cicámnak lesz, ha teherbe esik, egy kölyköt biztos meghagyunk, Szirénának hívom majd, az fogja érdekelni Sárát.]

AGGÓDZKODÁS [Szauna cicám nem jött ma elő, nem láttam még ma a Szauna cicámat. Tegnap este hányt, sokszor és sok savat, arra gondoltam, mérgezett egér gyötörheti, nem hagyta, a hányás után, hogy ölbe vegyem. A tegnapi reggelit még immel-ámmal fogadta, de a vacsorára rá se nézett. A mérgezett egértől, azt mondja apám, két napon belül, sok szenvedés mellett odavésznek a cicák. Aggódok, és aggódkodom attól, hogy meg kell mondjam Leonórámnak, Leventémnek, nem láttam ma Szaunát, mert megkérdik sűrűn, láttam-e mostanában Szanuát – valamit, valami vigasztalót mondanom kell. Hová bújhatott kinjában szegény?]

PRIVÁTKUVIK [Régi nyaralóm padlásirányából furcsa hangok jöttek egy éjszaka. Éjnek évadj a gyönyörű csendjeibe hasító vészes jalkiáltás-sorozat, mi a fába szorult féreg lehet, macs(hő)kakolyökféreg?, valami nyugdíjas, lemerült autóriasztóféreg? Egyszer a nagyon közeli hangokra távolról felelő, ugyanolyan lármára lettem figyelmes, figyeléssel kifigyeltem,

mintha a padlásirányból induló hanggazda szabályos, kései visszhangjaiként sikoltanának a közeli Hernád felől, madárra ekkor gondoltam először. Fel is lebbent hamar a titokhangokról a fátyol, felrebbent régi nyaralóm kéményközeléből egy ijesztően nagy madár, ijesztően nagy csöndben, majd olyan méltósággal súrolta hasa aljával, szárnya széles fesztávjával a földet, hogy döbbsen kellett álljak, bámulni utána a semmicsöndbe percekig. Kellott álljak, ez olyan szép, Marosvásárhelyt hallottam így, ott is láttam nagy madarakat. A visszhangok titka hamar megadta magát, szülők vagy testvérek hívhatták egymást, kérdeztem szomszédokat, ők is hallják-e éjszakánként, hallják bizony, de látni nem látják. Látni látó voltam én, néhány alkalommal kimentem még, s régi nyaralóm kéményén a nagymadár körvonalait véltem – talán csak mert annyira akartam – látni. Régi nyaralóm nem áll, a kuvikok elköltöztek, ittvanújrára lebontottuk, nem a kuvikokat, hanem a régi nyaralót, mellette épül a másik. Darabjaiból épül, nem a másikat, hanem a régiéből, a kert végében egy nyári konyha, majd valamikor, egy nyári növények koszorújában, kéménye lesz, oda várom a kuvikot. Nem más kuvikját, hanem a sajátomat, hátha megadja a kémény-ég újra azt a hangot, újra azt a látványt. Hisz a kémény volt a kulcs, körötte a padlásom, oda nőtt, macs(hö)kakolyököférgeimhez, nyugdíjas autóriasztóférgeimhez nőtt az idén ittvanújrui privátkuvik.]

KÉLMÉNY [A kőműves új házam kéményét rakja. Samunak hívják, nem a kéményről beszélek. Szeret dolgozni, ért is a szeretdolgozáshoz, mondtam neki, a kuvikot még nem. A kéményt él-ményt rakni, ebből lesz Hökakon a kélményrakás. Alsózsoltán él, nem a kéményrakás, hanem a Samunakhívott, a cigánysoron, azt mondja, ellakna itt. Ellaknék én is, mondom vicces-szomorún, mutatok füstmélán a kélménytelen, félkész meseháza. Feleségem története is. Látszó lesz a kélmény, mondom neki, először nehezen fogadta el, nem a kélmény, hanem Samu, hogy nem a garantáltan egyszínű tulipiros téglából kell nekem a látszása, s nem kell a fugát feketével kirajzolni, hozzászoktattam a gondolathoz, rakja úgy sorban, ahogy a véletlenrakás adja ezt a hóka téglát, itt okker, ott piros-stopper, megnyugtat a natúrlátszása. Játszása, hogy rakja szépen, ért a rakáshoz, elfogadja a rigolyámat, nyavalyás csigolyámat. Mutatok neki egy téglát, nagyanyám monyha-tanyai romjaiból mentettem haza évekkel ezelőtti ittvanújrakor egyetlen darabot, rakja majd be, látszólagosan. Elszenved vele, mondja röhögcségesen, mert a látszólagosan kívánt kélménytégla is, ha rendben vannak, fektetve állnak, ezt meg állítva állítom, de hát mindent a gazda kívánsága szerint, ha már, Samu megoldja. A nappali sarkában áll majd ez a kélmény, látszása, míg élek, a nagyanyámtéglával együtt, pihentet. Pihentente baba, tente. S fogja pihentetni az utánam még itt élőket, míg el nem takarják. Nem az utánam élők, hanem a kélményről mellébeszélék.]

P_ÉNTÉKI [Mondom apámnak, halottak napja előtt menjünk Monyhára, mi halottak napján vendégeket fogadunk, menjünk előtte Monyhára, testesedjen a lelkünk ott meg, mire jönnek miskolci halottainkhoz a pesti unokatestvérrokonok. Anyáddal kell megbeszélni, fiam, hogy jó-e neki, apám mondja ezt. Mondom apámnak, amiről eszembe jutott a monyháramenőség, halom, Karcsáról fog szólni egy kétórás műsor reggel a rádióban, a rádióban hallok ezt. Karcsa, Karos, Pácin, vagy Karos, Karcsa, Pácin, gyerekkorban vegyes sorrendben beivódott, akár felnőttkorban a jóféle karcsai pálinkák, egy pestkarcsai pártól kapom, szeret a pestkarcsai pár, idén ittvanújrakor már férj és feleség. A nőpárfélhez van eredet, tanítás- és tanuláskapcsolat, főztek, nőztek, bőszték nálam birkapörköltet is, állt még a régi nyaralóm, decsudivolt. A karcsai rádióműsorról biztos elfeledkezem, jó előre felhívom a pestkarcsai pár nőfelét, valami helyi vagy helyközi nőféleség felvehetné ezt a rádióműsört, a rögzítésére gondolok, ha már előre elfeledkezőnk róla, hallgassunk az egészeztől később, én, te, ki, ti, ők. Kisrozvágy, Nagyrozvágy,

hogy imádom köztük a kurta kis kanyart. Hogy, ahogy Patakot elhagyjuk, hogy a lácaécségeit, semjénit, buglyoskait. Visszafelé Patakon majd megállunk, ahogy régen szoktunk, és sétálunk kicsikét, ott is lékeljük fagyott emlékeinket.]

NAPRAKORGÓ [Élelmezbe öltöztetem rendszeresen a hökaki madarakat, élelmezben sportolnak a fekete maggal, elszórnak belőle a kétszáz négyszögölen szanaszét. Véletlen meghagyok egy-egy felmagzó kószanövényt, messze az etetőtől, merthogy etetők alattuk csapatostul nőnek az ilyesmik, csúnyán, azokat kihúzgálom. Nem egyelek. Ilyesmivel, ahol egyedül nő, azzal kertelek. Azt hagyom, nője magát bárhol, tisztelem a hökaki kószanőséget. A hökaki kószanövényekből ittvanújrakra két-három marad csak, a visszaforgás így is működik Hökakon, visszaforgatom termésüket az etetésbe. Napról napra korognak a hökaki kisgyomrok, gondoskodni kell a gondozottakról. Véletlen maghagyottak, egy csúszó-mászó szisztematikusságával éljük túl tavaszig. Éljen az ittvanújrai kígyógyulás.]

SAROKTÉL [Mögöttem a faszi, saroktelken, gazt motorol. Benzinessel, magyarán e gaz motoroló az átlagnál zsvivajgóbb. Az agya gázbeton. Az átlag kis zsvivajra kenhető, annak villanyosa van, ez az átlagot felüli. Zavar a lappal való együttélésben, egyrészt, hogy rámlát, másszor, nem elég, hogy rámláthatáskor rámcsinálja ezt a motorolást, még fölöttébb rámnéz. Ide mered a szilikátszemeivel. Mintha bele a laptopmotorolásomba. Végre leállítja és felhangzik egy sziszzenésnyi csend, szén- és szélcsend, éljen a széncinegék zaja, éljen a kélményépítő kopogtatása. Egy saroktél meg egy saroktél az két saroktél. Éljenek a saroktelek.]

FÜSTMÉLÁN [Vass Tibornak jól megy az élete, kiabálja (ha már a telezés, akkor) a generálkivitelezőm, észleli az épülő házamból, hogy a telkem sarokrészen pötyögök. Ögök pötty ura, kérdez valamit, alig hallom a saroktelki motorolástól, az kérdi kábé, hogy költesz?, mondom, ill. intem, nem költök, de jól megy az életem, azon aggódom villanyoslaptopozás közben csupán, elkészül-e idén ittvanújra a házam, avagy mehetek vissza Hökáról Miskolcra hosszú téltávrá még. Miskolcon telelni sem szeretek már igazán, az én igazántévilágom apósomtól örökölt Hökakon kéne már legyen, megbújva nem csak év nagyobb részében, hanem hosszán, magam-miskolciasságai, magam-zuglóiasságai elöl, Leonóram, Leventém, és apám, anyám fesztelen közelében. Beszélve vagy nem beszélve Sáráról, Jazzyról, Szaunáról és a majdani Szirénáról, egyebekről.]

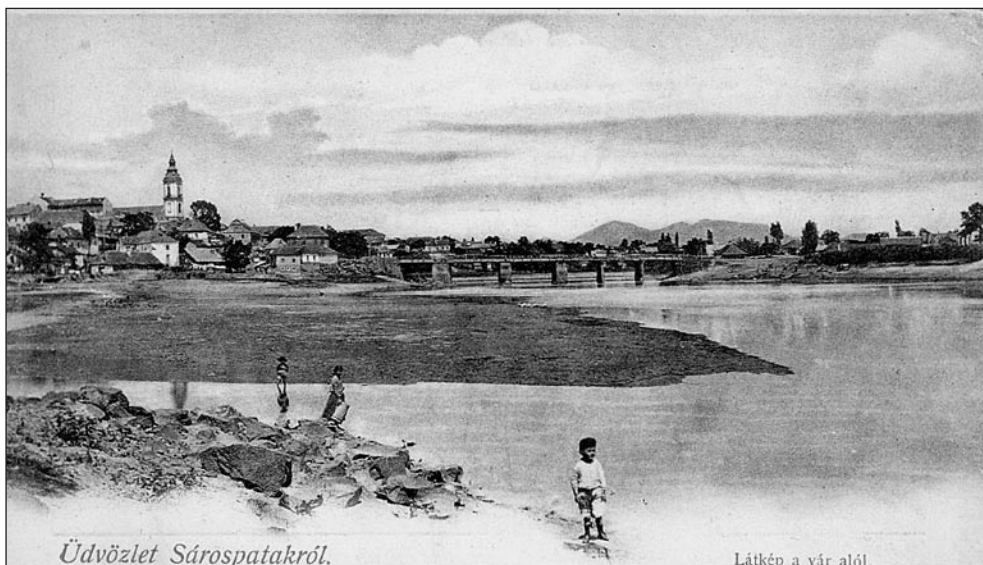
FAVORISZÁL [Szarszagot hoz a szél. Nagyjából meg tudok különböztetni szarszagokat, ez tehénszarszag, van, amikor jól esik, teszem azt, pl. reggel, de most már nem reggel van, nem esik jól. A hökaki szarszagot az átlag hökaki szagoknál jobban imádhajta a szél, felkapja, favorizálja. Favoriszálja a szél a szarszag fenekét, ez helyi specialitás. Éljen a Hernád-völgyi élőember. Mindjárt szeptember közepe, hogy múúúúúúlatja magát az idő, le van szarva közt a tőgyi.]

CSÁMCSORGÁS [Imádom az első diót, a meteorológiai ittvanújra első napjaiban néhány már majd kicsattan az egészségtől, alig várom, hogy a zöldbúrockban születettek közt kitérülkózzanak a gyümölcsök. Kalapáccsal óvatosan feltöröm, a bélt kipiszkálom, az aranysárga hártját lehúgom, és majszolom, majszolom, nem a hártjáról mitisbeszélék. Majd szólok Sára kutyámnak, hogy már van néhány szem, ő is meg van veszve érte, tavaly ittvanújra is olyan jólesően csámcsogta. Nem engedhetem ki kennelemből sajnos, portánk utcafrontján az építkezés kezdete óta nincs kerítés, elcsavarogna, nem a kerítésről beszélek. Pucolok neki néhány szemet, házába viszem, a csámcsogását akarom hallani, nyálcsorgást, csámcsorgást.]

INDÚLFÜL [Szauna nem jött elő, harmadnapra sem. Nem sok már az esély, hogy élve viszontláthatom. Talán egy farakásban, mint annak idején apám Panni macskáját, kínba merevülve, hónapok múlva fellelem. Megnyugvást adna az is. Eltemethetném. Hová mehetett meghalni? Azt hiszem, az elefántok szoktak elmenni meghalni. Érzik az elefántvéget, és utolsó útjukat egyedül teszik meg, rendszerint oda, ahová a szüleik is meghalni indultak, és ahonnan nem tértek vissza. Nem tévedtek az indulók. Az árttal, a péppel egy az utunk, erre az indulóra teszek. A tét árt az egészségemnek, sok állatom péppé lett, de induljunk, bennünk apáink reménye. Savat hányt a pépsége előtt mind. Nem a reményről beszélek. Jelsavam: munka és béke.]

VÉGLEGIDEIGLENES [Harmadszor ültetek borókát két éven belül. Ez még nem lenne baj, örülhet, aki két éven belül háromszor vehet és ültethet borókát. Az én borókaültetésemmel az a baj, hogy ugyanazokat a növényeket ültetem harmadszor. Az agyam gázbeton. Nem került a borókasor sem először, sem másodszor a „végleges” helyére, pedig mindkétszer azt hittem, oda ültetem. Végleges helyről beszélni nálam nem lehet, legfeljebb véglegideiglenes terek-ről, Miskolc, Zugló, s kisebbek, hőkakiak, sokat alakul a kiskert, építünk, bontunk szüntelen: talán egyszer megáll ez a borókafolyamat, és lesz majd olyan ittvanújrám, amikor a késznek örülhetek. De olyan, hogy kész, talán nincs is. Legfeljebb abba lehet hagyni, befejezni nem. Részletegészeket el- és bevégezni. Egy helyett három pontot tenni a dolgok véglegideiglenes helyére. (...)].

Üdvözet Sárospatakról.

Látkép a vár alól.

Szabó Szilvia

Őszi nap

Uram, elég. Vess véget a nagy nyárnak.
Fektes napóráidra hosszú árnyat,
s adj a szeleknek újra szárnyakat.

Terítsd aromáiddal a megkésett
gyümölcsöt, hozz még egy-két délies
napot, fejezd be munkád, s az ízes
borokba vegyítsd a végső csepp mézet.

Kinek most nincs, nem is épít már házat
ha egyedül van, egyedül marad,
virraszt, ír, olvas, mert senkit se várhat,
és nyugtalanul csavarog a fáradt
fasorokban kavargó lomb alatt.

Fecske Csaba **A sárba le**

átréseli magát a nyár
a gyümölcsön iparkodik hogy
valami formát öltsön alma körte
barack szilva ehhez boldogan
adja magát ha nem is örökbe kölcsön
testvéri együttműködésre bírva
a szorgalmas fát

íme kész a lomb
minden levele zöld még de már
áttűnik rajta a vörös a sárga
hiába hívogatja a madárszárnyakkal
meggyötört ég földre hull majd
erőtlenül le mind a sárba

Megmarad-e valami

sietünk október vége máris
hosszú céltalan esők a vak nap
szemedbe kap felsikolt egy ablak
üvegén ha ősz ha tél volt nyár is

néhány levél zörög még a fákon
képek miket elejt majd a tudat
leválnak róla mint a vakolat
de ha nincsenek is ott én látom

őket belőlem van minden amim
csak van ekképpen minden enyém
rejtőzve lenn a mélyben mint a szén

a gyönyör bányássza ki vagy a kín
ha egyszer felhagy velem a remény
megmarad-e belőlük valamim

Farkas Arnold Levente **Az egyik vers**

Az egyik vers sárga volt,
mint az elmúlás. (Majdnem
azt írtam: „sárga volt, mint
az ősz”, pedig az őszre
az elmúlás nem hasonlít.)

Olyan vagyok, mint az ősz:
sárga, és talán elmúlok
hirtelen, mint erdőben
a hasonlat. (Erdőben tüzet
rakni? Ma mindent lehet.)

Egy, kettő, három, négy –
számolok. (Mert nem
azt féltém, ami az életem,
hanem azt, amit az élet
birtokol: az elmúlás színét.)

Kinéz

Kinéztem az ablakon. Láttam
egy apácát a zebrán. Fekete-
fehér ősz közelít. Aztán persze
olvastam tovább. A tavaszról
természetesen.

A második vers az őszre
hasonlított. Olyan volt, mint
az a bizonyos átmenet, ami
megelőzi a telet a nyár után.
Persze mindig bizonytalan.

Levelek imádkoztak, hogy ne
hulljanak. És egyre bizonytalanabb.
Olyan volt, mint az ősz, ha
annak nevezzük. Megszoktuk,
mégsem kiszámítható. Olyan, mint az ősz.

Mezei Gábor

Néha járkálok itt a parkban

**nem dohányzom. nem muszáj lennem.
néha járkálok itt a parkban.**

I.

aznap cigarettát kért egy félmeztelen ismeretlen.
névtelen törmelék nyomta el közben a nyár gyepét,
roppant szégyenlősen és nehézkesen. ezt minek hurcoltam.
valahol itt várok ma lassan, nem dohányzom.
azt mondja, könnyű nekem.

II.

amikor néha járkálok itt a parkban,
majdnem felém int/felül, vagy suttog valamit. eldöntheted.
azt mondod, nem kéne itt lennem, nagyon messziről. aki vár, az úgy elnehezül.
már alig hallom, félsz a parkban egyedül, de nem jársz még te sem kabátban.
közben elnyílt pár virág. és egy szirom a süket földre hull, ez volt a sárga.